

на Юпитера не се заблѣзва, но всѣко годишно врѣме трае 3 наши земни години, а продължителността на полярнитѣ му нощи е двойна. Слѣнчевата свѣтлина на повърхността на Юпитера е 27 пѣти по-слаба отъ оная на земната повърхнина, а самото слѣнце се вижда 7 пѣти по-малко, отколкото отъ земята. При всичко това Юпитеръ ни се явява доста блѣскавъ и свѣтълъ, и отъ това се вади заключение, че Юпитеръ не се е още втвърдилъ до такава стѣпень, като другитѣ планети. Точни астрономически изслѣдвания сж установили, че по повърхността на Юпитера се намиратъ особни петна и ивици, които постоянно измѣняватъ формата и величината си. Тѣзи ивици сж, вѣроятно, самата атмосфера на Юпитера. По-нататѣшни наблюдения надъ Юпитера сж довели ученитѣ до заключение, че по повърхността му ставатъ чести вулканични изригвания, а астрономътъ Вилхелмъ Майеръ изказва мнѣние, че Юпитеръ билъ нѣкога самостоятелно слѣнце, което сега гаснѣе и застарѣва. Нощитѣ на Юпитера се освѣтяватъ отъ четири негови спѣтници или луни, които се въртятъ около Юпитера съ много голѣма скоростъ; първата му луна, напр., се завърта единъ пѣтъ въ $1\frac{2}{4}$ деня, а четвъртата — въ 16 деня. При въртѣнето си около слѣнцето Юпитеръ обикновено затѣмнява първитѣ си три луни, а четвъртата прѣминава прѣзъ или подъ неговата сѣнка. И поради това тѣзи луни причиняватъ на обитателитѣ на Юпитера често пѣти слѣнчеви затѣмнения. Въ такива случаи ние, обитателитѣ на земята, можемъ да виждаме, какъ сѣнкитѣ на тия луни прѣминаватъ край Юпитера, като малки черни крѣгчета. Наблюденията надъ Юпитеровитѣ луни се оползотворяватъ отъ насъ за опрѣдѣления и изчисления на географически дължини. По величината си Юпитеровитѣ луни сж много по-голѣми отъ нашата луна, а по начина на движението си спрѣмо Юпитера тѣ си приличатъ съ нашата луна — и тѣ обръщатъ къмъ Юпитера сѣ една и сѣщата си страна. За първи пѣтъ тѣ бидоха открити въ 1610 година отъ прочутия флорентинець *Галилея*.
